

Paul D'Amato
(6 feb 2009)

Berättelsen om två apartheidsystem

I april 1976 gjorde John Vorster, president i den dåvarande sydafrikanska apartheidregimen ett officiellt besök i Israel, där han gavs ett ståtligt mottagande.

Israelisk TV visade den första dagen hur han besökte minnesmonumentet över Förintelsens offer i Jerusalem. Vid en officiell bankett som hölls för Vorster skålade den israeliske premiärministern Yitzhak Rabin för ”de gemensamma ideal som Israel och Sydafrika delar.”

Varför blev en uttalad medlem i en sydafrikansk nazistmilis under andra världskriget och en ledande medlem i ett parti som bedrev officiell apartheidpolitik i Sydafrika, så firad i Israel?

Ett uttalande i den sydafrikanska regeringens årsbok två år efter Vorsters besök ger ett svar: ”Israel och Sydafrika har en sak över allt annat gemensamt: Bägge befinner sig i en övervägande fientlig värld bebodd av svarta folk.”

Dessa nära band kom från den identifikation som de två länderna gjorde i varandras sak. Bägge var bosättningsstater som gjorde anspråk på att ha infört ”civilisation” till så kallat underutvecklade folk. Och bägge var fast beslutna att använda alla tillgängliga medel för att upprätthålla sin regionala dominans över de ”infödingar” som de hade besekrat – i Sydafrika att skapa en vit stat byggd på utsugningen av de svarta; i Israel att skapa en uteslutande judisk stat genom att systematiskt flytta på den inhemska palestinska befolkningen.

Offer för förtrycket i Sydafrika och Palestina

I en utmärkt artikel i två delar i the Guardian 2006 citerar Chris McGreal Ronnie Kasrils, den dåvarande ministern för underrättelsetjänsten i den ANC-ledda post-apartheidregeringen. Kasrils, som är av judisk börd och var medförfattare till ett upprop som protesterade mot Israels ockupation av palestinskt land, förklarade varför så nära vänskap kunde uppstå mellan de två länderna:

”Israelerna hävdar att de är ett utvalt folk, Guds utvalda, och hittar ett bibliskt rättfärdigande för deras rasism och sionistiska exklusivitet.”

Detta är precis som afrikaanerna i apartheidsydafrika, som också hade den bibliska uppfattningen att deras land var deras Gudsgivna rättighet. På samma sätt som sionisterna, vilka hävdade att Palestina på 1940-talet var ”ett land utan folk för ett folk utan land”, spred även afrikaanerna myten att det inte fanns några svarta människor i Sydafrika då de först bosatte sig där på 1800-talet. De erövrade med hjälp av vapenmakt, terror och genom att provocera fram en serie blodiga erövringskrig.

Vorsters besök signalerade en ökning av det ekonomiska, diplomatiska och militära samarbetet mellan de två länderna, ett samarbete som redan hade en lång historia.

Den sydafrikanske generalen Jan Smuts som hade en nära relation med sionistledaren Chaim Weizman, Israels förste premiärminister, hade varit behjälplig med att övertyga Storbritannien att underteckna Balfourdeklarationen, vilken hade medgett ”*en i Palestina upprättad nationell hemvist för det judiska folket*”. Efter 1948 var Sydafrika ett av de första länderna att erkänna Israel.

N Kirschner, en mångårig sydafrikansk sionistledare skrev 1960 i en israelisk tidskrift: ”Det finns ett band mellan de judiska strävandena och strävanden hos det sydafrikanska folket”.

Detta band uttrycktes i synnerhet i ett militärt och hemligt nukleärt samarbete. Båda länder utbytte underrättelse- och kontraspionageteknik med varandra och Sydafrika köpte vapen från Israel. Israel köpte kärnmateriel från Sydafrika i avsikt att utveckla sitt hemliga vapenprogram och i utbyte försåg Israel Sydafrika med vetenskaplig och teknisk assistans för att hjälpa dem att tillverka kärnvapen.

Hundratals vita sydafrikaner examinerades från israeliska militärskolor. ”Det är en tydlig och öppen hemlighet”, skrev en israelisk journalist 1976 ”att i arméläger kan man hitta israeler i icke obetydligt antal, i färd med att lära vita soldater att bekämpa svarta terrorister, med metoder som importerats från Israel”.

Likheter och skillnader

Parallellerna mellan Israel och Sydafrika under apartheid är slående. I Sydafrika erövrade den vita koloniala bosättningsminoriteten den svarta majoriteten, tvingade in dem i bantustaner – så kallade oberoende hemländer – som bara täckte 13 % av landet. Detta tillät de vita att förklara Sydafrika som ett vitt land.

Svarta, som översteg de vita med 4 till 1, blev den billiga arbetskraft som byggde upp Sydafrikas ekonomi, men de fick inte bli medborgare.

På samma sätt sålde Theodore Herzl, känd som sionismens fader, den judiska staten till sina potentiella imperialistiska uppbackare som ”*en utpost av civilisation mot barbarism*”.

Varianter på uttalanden som denna, av Joseph Weitz, ledare för Judiska Byråns Kolonisationsavdelning, kan hittas spridda över Israels grundares skrifter: ”*Det finns ingen plats för bägge folken i detta land... Det finns inget annat sätt än att flytta ut araberna till grannländerna. Att flytta dem alla; inte en by, inte en stam ska lämnas kvar.*”

Dessa principer vägledde de sionistiska arméerna och paramilitära band som använde sig av massakrer och terror för att fördriva 750 000 palestinier från sina hem 1948 för att bilda staten Israel, och än igen ledde de till fördrivning av ytterligare 325 000 palestinier från deras land efter 1967 års krig.

Detta är inte gamla, föråldrade attityder, utan djupt hållna övertygelser av dagens ledande sionister. Lyssna till fantasierna hos den israeliske professorn Arnon Soffer, chef för den israeliska arméns nationella försvarshögskola, som talar i Jerusalem Post 2004 om Israels ensidiga tillbakadragande från Gaza:

”Vi kommer att säga till palestinerna att om en enda missil avfyras över stängslet kommer vi att avfyra tio som svar. Och kvinnor och barn kommer att dödas och hus kommer att förstöras. Efter den femte incidenten av det slaget kommer palestinska mödrar inte att tillåta sina män att skjuta Quassamraketer, eftersom de då vet vad som väntar dem.

För det andra, när 2,5 miljoner människor bor i det avstängda Gaza kommer det att vara en mänsklig katastrof. De människorna kommer att bli ännu större djur än vad de är i dag, genom stödet från en sinnessjuk fundamentalistisk islam. Pressen vid gränsen kommer att vara avskyvärd.

Det kommer att bli ett fruktansvärt krig. Så, om vi vill överleva måste vi döda och döda och döda. Hela dagen, varje dag... Om vi inte dödar kommer vi att upphöra att finnas till... Ensidig uppdelning garanterar inte ”fred” – det garanterar en sionistisk-judisk stat med en övervägande majoritet av judar.”

Det finns några skillnader mellan sydafrikansk och israelisk apartheid.

Israels relation till arabisk arbetskraft var en annan än Sydafrikas härskares till den svarta majoriteten. Hellre än att exploatera billig arabisk arbetskraft, byggde de tidiga sionistiska

bosättarna sin embryo-stat genom att utestänga arabisk arbetskraft, under parollen ”*judiskt land, judisk arbetskraft.*”

Efter att staten Israel hade bildats blev araberna en källa till billig arbetskraft, men Israel har aldrig varit beroende av arabisk arbetskraft – medan strejker i Sydafrika hotade att störta apartheid eftersom svart arbetskraft var dess livsblod.

Ändå är likheterna mer slående än skillnaderna. Om apartheidsydafrika förklarade sig själv som en vit stat genom att skapa påhittet svarta ”hemländer” och införa passlagar för att allvarligt begränsa afrikanernas rörelsefrihet, skapades en exklusiv judisk stat genom att utesluta majoriteten av palestinierna från deras landområden och rättsligt förhindra deras återvändande.

Tredje klassens medborgare

Ett batteri av lagar upprättades efter 1948 som skulle tillerkänna staten legal auktoritet att, på olika sätt, beslagta arabiska jordbruk, trädgårdsodlingar, hem och företag om ägarna var frånvarande en tid, eller av ”säkerhetsskäl”. Samtidigt gavs varje jude i världen laglig rätt att flytta in i Israel och bli medborgare.

Idag behandlar Israel den arabiska minoriteten inom landets gränser som tredje klassens medborgare (efter mizrahim, eller judar från mellanöstern till skillnad från europeiska judar). Palestinier får lägre lön och utbildningsstöd, får utstå rutinmässiga trakasserier och polisbrutalitet och drabbas i hög andel av fängelsedomar; de är förhindrade att äga mark och är offer för landbeslag och fördrivning som pågår än i dag.

Ett dokument om Israels arabiska minoritet av Eric Gust vid Center for Contemporary Conflict förklarade att ”framgångar för araber i det israeliska samhället, oavsett om det sker i demografisk, ekonomisk, politisk eller utbildningssektorerna, betraktas som att det sker på bekostnad av den judiska befolkningen och kan uppfattas som ett hot mot Israels judiska natur.”

Israel är också en apartheidstat till sin form, om än inte i juridiska termer, eftersom det har förvandlat de landområden man ockuperade 1967 – Västbanken och Gaza – till sydafrika-lik bantustaner, vars invånare utsätts för ekonomisk blockad och rutinmässiga trakasserier av den israeliska armén och bosättare, och vars städer och flyktingläger är avskurna från varandra av en apartheidmur och ett system av vägspärrar, medan speciella vägar som bara kan användas av judar går kors och tvärs över Västbanken.

Varje ”tvåstatlösning” som Israel kan acceptera kommer bara att sätta en laglighetsstämpel på detta faktum.

Israeliska ledare är vanligtvis ovilliga att medge offentligt att Israel är en apartheidstat. Men det finns ögonblick av klarhet.

Tidigare stabschef i det israeliska försvaret, general Rafael Eitan, gav när han talade inför ett slutet möte med israeliska stamanställda 1983, en presentation där sydafrikanska bantustaner övervägdes som en möjlig lösning på det palestinska problemet.

I november uttalade den israeliske premiärministern Ehud Olmert att om Israel inte skulle klara att genomföra en tvåstatlösning, skulle man ”*ställas inför sydafrikansk kamp för lika rösträtt och att, så snart det händer, är staten Israel slut.*”

Fyra år tidigare hade han varnat: ”Vi har inte obegränsat med tid. Fler och fler palestinier är ointresserade av en framförhandlad tvåstatlösning, eftersom de vill ändra innebörden i konflikten från ett algeriskt paradigm till ett sydafrikanskt. Från en kamp mot ’ockupation’ med deras sätt att uttrycka det, till en kamp för ’en man – en röst’. Det vill säga, förstås, en mycket

renare form av kamp, en mycket folkligare kamp – och i slutänden en mycket mäktigare. För oss skulle det betyda slutet på den judiska staten.”

Israels ledare ser med förskräckelse på utsikterna inför en kamp för ett demokratiskt, sekulärt Palestina – en stat för alla dess invånare – eftersom hela grunden för Israels existens som en exklusiv judisk stat då skulle omintetgöras.

Av samma anledning bör de av oss som är motståndare till sionismen välkomna en sådan kamp med öppna armar.

Översättning: *Stefan Hedman*

Originalets titel: *The Tale of Two Apartheids*. Engelska originalet finns på:

<http://www.dissidentvoice.org/2009/02/the-tale-of-two-apartheids/>